

Als je mensen op de dool geen seconde rust meer gunt

Onze linkse gutmensch zal in zijn absolute goedheid net het tegenovergestelde bewerkstelligen van wat hij claimt te willen

regio op te vangen en met gesloten grenzen. Een beleid met een strenge controle op legale migratie, waarbij je de mensen die we toelaten indien nodig emancipeert in de verlichtingswaarden en zo snel mogelijk activeert om zelf een bijdrage te kunnen leveren aan onze welvaart, en dus aan onze sociale zekerheid. Op die manier kunnen we nieuwkomers absorberen en genieten van hun talent. Op die manier kan onze sociale zekerheid open blijven, vrij toegankelijk en gul voor iedereen. Maar dan moeten we wel eerst moeilijke keuzes durven maken en het gekozen beleid durven uitvoeren. Politici moeten het algemeen belang laten primeren op het persoonlijk geweten, hoe zwaar dat soms ook is.

Hannah Arendt sloot het tweede deel van haar boek *The Origins of Totalitarianism* af met een hoofdstuk dat tot vandaag aan de linkerzijde controversieel is: 'The Decline of the Nation State and the End of the Rights of Man'. Daarin beoogt ze dat we de natiestaat en grenzen nodig hebben. Het is niet alleen de afgrenzing van onze democratie, de omliggende van de rechtsstaat en de basis waarop we onze solidariteit organiseren, het is ook het enige werkende mechanisme dat de mensenrechten kan afdwingen. De natiestaat is letterlijk levensnoodzakelijk. Laten we erover waken dat de droom van de gutmensen niet eindigt in een nachtmerrie voor ons allen.

Michael De Cock is artistiek leider van de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS).

DE COCK

In Brussel doen burgers al maanden aan een stuk wat het beleid nalaat: mensen in nood opvangen. Bed, bad en brood geven, om het met het gastvrijheidsbeginsel te omschrijven dat de oude Grieken al kenden. Het is rondt indrukwekkend en hartverwarmend te volgen hoe elke avond weer, in een race tegen de tijd, alles op alles wordt gezet tot iedereen die een dak boven zijn hoofd zoekt dat ook gevonden heeft. En dat lukt meestal. Warmte, een beetje geborgenheid, een veilig onderkomen, al is het maar voor een nacht. De beelden van die burgeropvang zijn intussen bekend. Ze gingen de wereld rond.

De talloze vrijwilligers doen overigens veel meer dan wat de laatste dagen in de media belicht werd. Zo wordt het opvangcentrum in Haren, gehoord door de stad Brussel, gerund door vrijwilligers. Ze brengen er de gasten naartoe, ze zorgen er voor opvang en regelen er ontbijt. Er worden kleren en tandenborstels ingezameld en uitgedeeld.

Ook de culturele sector laat zich niet onbetuigd. Toen actrice Marie-Aurore d'Awans de *prix de la critique* kreeg voor *meilleur espoir féminin* in

Franstalig België, bedankte ze voor de mooie woorden, maar gaf een uppercut van een speech die intussen meer dan 520.000 keer bekeken werd en diepe indruk maakte. Voor wie hem nog niet zag, RTBF zette ook een versie met Nederlandse ondertitels online. "We hebben de mond vol over menselijkheid", sprak ze, "maar hebben het recht niet om mensen morele lessen te geven terwijl we zelf nauwelijks iets doen voor al die mensen in de kou." Deux euros cinquante, zo heet het initiatief van d'Awans, het bedrag dat nodig is om mensen een eenvoudige maaltijd aan te bieden om weer op kracht komen. Een stuk fruit, een sapje, een stukje cake en wat vis in een blikje. Ook KVS doet binnenkort, op uitdrukkelijke vraag van de artiesten, twee benefietvoorstellingen ten voordele van Deux euros cinquante.

Deze overheid creëert het tegendeel van wat ze beoogt: een golf van warmte en solidariteit. Maar blijkbaar heeft deze solidariteit iets te veel in de schijnwerpers gestaan

Zo, o paradoos, creëert deze overheid, die graag uitpakt met een hard en ferm beleid, al geruime tijd het tegendeel van wat ze beoogt, namelijk een golf van warmte en solidariteit. Maar blijkbaar heeft deze solidariteit net iets te veel in de schijnwerpers gestaan de laatste dagen. Want hoe anders het voorstel interpreteren, dat toelaat om bij mensen thuis binnen te vallen om migranten met een uitwijzingsbevel op te pakken. De wet, die het reeds gevoerde onwettelijke beleid moet formaliseren, staat haaks op de menselijkheid die al die vrijwilligers aan de dag leggen en leidt tot veel ongerustheid. Vele van de Maximiliaanparkmigranten hebben, in tegenstelling tot wat Nahima Lanjri (CD&V) beweert, wel degelijk zo'n uitwijzingsbevel.

Hoe zijn we in 's hemelsnaam hier terechtgekomen? Hoe zijn we zover geraakt dat zulke voorstellen tot de orde van de dag zijn gaan behoren? Menselijkheid laat zich niet meten in strategieën of effecten. Ze gaat daaraan vooraf. Dat je vanuit ideologische en strategische gronden een beleid uitstippelt dat hard is, dat je daarin gelooft en daarmee wilt scoren bij je achterban, tot daaraan toe. Het maakt deel uit van het democratische spel. Maar dat je mensen op de dool geen seconde rust meer gunt, geen enkele vrijhaven of plek om 's nachts te dromen, daar bestaan, beste politici, nauwelijks nog woorden voor. Hooguit twee: diepe schaamte.

brief

van 9 tot 5

De Morgen 24/01/2018, bladzijden 26 & 27

All rights reserved. Gebruik and reproductie enkel mits toelating van de uitgever via De Morgen

